— Ποῦ εἶνε τὸ κρανίο ; Ψάξε νὰ βρῆς τὸ κρανίο ! τοῦ φωνάξαμε.

Ὁ καμαριέρης στεκότανε καὶ μᾶς κύτταζε σαστισμένος. Ἔξαφνα διέκρινα τὸ κρανίο κοντὰ σὲ μιὰ πολτρόνα κι' ἔσκυψα καὶ τὸ πῆρα μὲ τρόμο. Καθὼς τὸ σήκωσα ἐπάνω, ἕνα σῶμα μαῦρο καὶ τριχωτὸ πήδησε μέσα ἀπὸ αὐτό. Ἀνατριχιάσαμε... Ἦταν ἕνας τυφλοπόντικας !...

— Ἀ ! Ἐκεῖνος ὁ μάγος ὁ Γιάννης Λόκ, θὰ τὸ ἔκαμε αὐτό ! εἶπεν ὁ Δ' Ἀρτεβέλδ. Τώρα τὰ ἐννοῦ ὅλα. Ὁ ποντικὸς ἄρχισε νὰ ψήνεται στὴ φωτιὰ τοῦ τζακιοῦ καὶ θέλησε νὰ ξεφύγη. Γι' αὐτὸ κατρακυλοῦσε τὸ κρανίο μόνο του...

— Ἀλλὰ τὸ γέλιο του... Τὸ γέλιο ἐκεῖνο τὸ ἀταίσιο ; ρώτησα ἀνήσυχος ἀκόμα.

Ὁ φίλος μου κοντοστάθηκε γιὰ μιὰ στιγμή.

— Θὰ ἦσαν ἡ φωνὲς τοῦ ποντικοῦ ὅταν ἄρχισε νὰ καίγεται, εἶπε.

Μὰ ἄξαφνα διέκοψε τὸ λόγο του, καὶ φώναξε :

— Ἔλα ! ἔλα νὰ δῆς !... Δυὸ χρυσᾶ νομίσματα σκουριασμένα εἶνε χωμένα τὸ ἕνα πάνω ἀπὸ τὸ μάτι καὶ τὸ ἄλλο πάνω ἀπὸ τὸν κρόταφο τοῦ κρανίου. Αὐτὰ ἦσαν τὰ δυὸ σημάδια ποὺ ἔλαμπαν.

Ἔσκυψα μὲ περιέργεια ἀπάνω ἀπὸ τὸ κρανίο καὶ ἐξήτασα μὲ προσοχὴ τὰ δυὸ ἐκεῖνα παλιὰ νομίσματα, ποὺ εἶχαν σπάσει τὸ κόκκαλο καὶ εἴχανε μπηχτεῖ σ' αὐτό.

Στὸ ἕνα φαινότανε καθαρὰ ἡ προτομὴ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος καὶ στὸ ἄλλο ἕνα στέμμα μὲ μιὰ δάφνη καὶ τὴν ἐπιγραφή «Γ' α λ λ ι κ ὴ Δ η μ ο κ ρ α τ ί α» !

— Περίεργο ! εἶπα. Τί σημαίνει αὐτό ;

— Στάσου ! ἀπάντησε ὁ Δ' Ἀρτεβέλδ, ποὺ ἀπὸ κάμποση ὥρα ἔμενε σκεπτικός.

Κι' ἀμέσως ἔτρεξε στὴ βιβλιοθήκη του, πῆρε ἀπὸ αὐτὴ ἕνα χοντρὸ βιβλίο, γύρισε στὸ τραπέζι, τὸ ἄνοιξε κι' ἄρχισε νὰ φυλλομετράη κάτι χειρόγραφες σελίδες.

— Αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ γεγονὸς εἶνε ἀποδεδειγμένο ! Φώναξε ἄξαφνα, σταματῶντας σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς σελίδες τοῦ βιβλίου. Ἄκου τί ἔγραφε ὁ πάπος μου πρὸς τὴ μάμμη μου στὰ 1815 γιὰ τὴ μάχη τοῦ Βατερλώ. Κι' ἄρχισε νὰ διαβάζη :

— «....*Εἶδα σὲ μιὰ στιγμὴ τὸν Γκρανσάν, λοχαγὸ τῶν ἐπιλέκτων, νὰ πετάη μακρυὰ τὸ σπασμένο, ξίφος του, ν' ἁρπάζη ἕνα τουφέκι καὶ νὰ ψάχνη τὶς φυσιγγιοθῆκες τῶν στρατιωτῶν ποὺ εἶχαν σκοτωθεῖ γύρω του γιὰ νὰ βρῆ φυσίγγια. Κι' ἐπειδὴ δὲν εὕρισκε, ἔπαιρνε χρυσᾶ νομίσματα ἀπὸ τὴ τσέπη του, γέμιζε τὸ τουφέκι του μ' αὐτὰ καὶ ἐπυροβολοῦσε κατὰ τῶν Σκώτων Χαϊλάνδερ, φωνάζοντάς τους :*

— *Νά ! πάρετε εἴκοσι φράγκα καὶ πηγαίνετε ν' ἀγοράσετε ἕνα πανταλόνι !...*»

Τὸ πρόσωπο τοῦ Λεοπόλδου Δ' Ἀρτεβέλδ ἄστραψε τὴ στιγμὴ αὐτή, ὅπως τὸ πρόσωπο ἑνὸς σοφοῦ, ὁ ὁποῖος ἔπειτα ἀπὸ μελέτες πολλῶν ἐτῶν, ἀνακαλύπτει τὴν κλεῖδα Αἰγυπτιακῆς ἱερογλυφικῆς ἐπιγραφῆς τῆς Γ' δυναστείας. Τὸν ἄκουγα μὲ προσοχὴ στέκοντας ὄρθιος μπροστά του.

— Ὁ πάπος μου ἦταν συνταγματάρχης τοῦ ἐλαφροῦ ἱππικοῦ, στὴ μάχη τοῦ Βατερλώ, ἐξακολούθησε ὁ Λεοπόλδος. Ἄρα, σύμφωνα μὲ τὴν παραπάνω μαρτυρία του, τὸ κρανίο αὐτὸ θὰ εἶνε κάποιου Σκώτου Χαϊλάνδερ, ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ πυροβολοῦσε ὁ Γκρανσὰν μὲ χρυσᾶ εἰκοσόφραγκα. Κι' ἔτσι εἶνε ἀσφαλῶς. Ναί, ναί. Αὐτὸ εἶνε. Τὸ κρανίο αὐτὸ ἀνήκει σὲ κάποιο Σκῶτο ποὺ σκοτώθηκε στὸ Βατερλώ.

— Τὸ κρανίο λοιπὸν ἐπιστοποίησε μόνο του τὴν ταυτότητά του καὶ ἡ προφητεία τοῦ μάγου ἐξεπληρώθη ! εἶπα στὸ φίλο μου.

— Ναί, ἀπάντησε εὐχαριστημένος ὁ Δ' Ἀρτεβέλδ. Τὸ κρανίο μίλησε μόνο του καὶ εἶ-τε πάρα πολλά !...

Τὸν ἄκουγα μὲ προσοχή, στέκοντας ὄρθιος μπροστά του...

ΑΝΕΜΩΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Ἡ τεμπελιὰ εἶνε ἀδερφὴ τῆς φτώχειας καὶ ξαδέρφη τῆς κλεψιᾶς.

— Τὶς περισσότερες γλῶσσες στὸν κόσμο τὶς μιλάει τὸ συμφέρον.

— Ἡ κολακεία βγαίνει πάντοτε ἀπ' τὸ στομάχι, πρὸ πάντων ὅταν εἶνε ἄδειο.

— Ἂν εἴχαμε ἀρκετὴ θέλησι, θὰ εἴχαμε ἀρκετὰ μέσα.

— Τὸ καλὸ ὄνομα ὁποκτᾶται μὲ πολλὲς καλὲς πράξεις καὶ χάνεται μὲ μιὰ μόνο κακή.

— Τὴν εὐτυχία δὲν τὴ βρίσκεις ὅταν ζητᾶς, ἀλλὰ ὅταν δίνης.

— Γιὰ νάσαι εὐτυχὴς πρέπει νὰ μὴν ἔχης τίποτε ποὺ νὰ πρέπη νὰ τὸ λησμονήσης.

— Ἡ ἐλπίδα ζωογονεῖ, ἡ προσδοκία θανατώνει.

— Ἂν θέλης νὰ τρέχουν ὅλοι γιὰ βοήθειά σου, προσπάθησε νὰ μὴ λάβης ἀνάγκη κανένα.

— Στὴν πλάστιγγα τῆς κοινωνίας πολλὲς φορὲς ὑψώνονται οἱ ἄδειοι δίσκοι καὶ χαμηλώνουν οἱ γεμᾶτοι.

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

...ΓΙΑ ΝΑ ΣΩΣΗ ΤΟΝ ΑΔΕΛΦΟ ΤΟΥ

Δυὸ εὐτυχισμένα ἀδέρφια. Ἡ καταπληκτικὴ ὁμοιότης τους. Ὅπου ξεσπάει ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάστασις. Ἡ σύλληψις τοῦ Φραγκίσκου. Εἰς θάνατον!... Ὁ Ἀλφρέδος ἐρκίζεται νὰ τὸν σώση. Στὴ Νάντη. Κοντὰ στὸν μελλοθάνατο. Ἡ ἀντικατάστασις. Ἡ Θεία Πρόνοια. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὅταν ἐξεσπάραγη ἡ μεγάλη Γαλλικὴ Ἐπανάστασις στὰ 1789, ζοῦσαν σ' ἕνα χωριό, κοντὰ στὴ Νάντη, δυὸ ἀδέρφια, ὁ Φραγκίσκος καὶ ὁ Ἀλφρέδος. Ἦσαν φτωχοὶ καὶ ἡ μόνη τους περιουσία ἦταν ἕνα χωράφι, τὸ ὁποῖο μόλις ἐπαρκοῦσε γιὰ τὴ συντήρησί τους.

Ὁ Φραγκίσκος ἦταν παντρεμμένος μὲ μιὰ νέα χωριατοποῦλα καὶ ἀπὸ τὸ γάμο του εἶχε ἀποκτήσει δυὸ κοριτσάκια.

Τὰ δυὸ ἀδέρφια, τὰ ὁποῖα ἔτρεφαν βαθύτατη ἀγάπη ἀναμεταξύ τους, ἔμοιαζαν καταπληκτικὰ στὸ πρόσωπο, στὸ ἀνάστημα, στὴ φωνὴ καὶ πολλὲς φορὲς οἱ γνωστοί τους δὲν μποροῦσαν νὰ ξεχωρίσουν τὸν ἕναν ἀπ' τὸν ἄλλο.

Ὅταν λοιπὸν ἐξεσπάραγη ἡ Ἐπανάστασις, ὁ παντρεμμένος ἀδελφός, συνελήφθη μαζὺ μὲ πολλοὺς ἄλλους χωρικοὺς ὡς βασιλόφρων καὶ κλείστηκε στὶς φυλακὲς τῆς Νάντης.

Εὔκολα μπορεῖ νὰ φαντασθῆ κανεὶς τὴν ἀπελπισία καὶ τὰ κλάμματα τῆς δυστυχισμένης του γυναίκας, ἡ ὁποία περιφερόταν στὸ χωριὸ μὲ τὰ δυὸ της παιδιὰ στὴν ἀγκαλιά, θρηνῶντας γιὰ τὴν ἁρπαγὴ τοῦ συζύγου της.

Ὁ Ἀλφρέδος ἦταν ἐπίσης καταστενοχωρημένος γιὰ τὴν ἀτροόπτη αὐτὴ συμφορά.

Εἶχε περάσει μιὰ ὁλόκληρη βδομάδα ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς συλλήψεως τῶν χωρικῶν καὶ κομμιὰ εἴδησι δὲν εἶχε ἔρθει ἐκ μέρους των.

Ἔξαφνα ἕνα πρωὶ ἔφτασε ἀπὸ τὴ Νάντη στὸ χωριὸ ἕνας ὁδοιπόρος, ὁ ὁποῖος ἀνήγγειλε, ὅτι ὅλοι οἱ φυλακισμένοι εἶχαν καταδικαστεῖ σὲ θάνατο καὶ ὅτι θὰ ἀπηγχονίζοντο ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες.

Ἡ εἴδησι αὐτὴ σκόρπισε τὴ φρίκη σ' ὅλο τὸ χωριό. Ἡ γυναῖκες ἄρχισαν νὰ κλαῖνε γιὰ τὴν τύχη ποὺ περίμενε τοὺς ἀγαπημένους των.

Ὁ Ἀλφρέδος στὸ μεταξὺ βρισκόταν σὲ μεγάλη συλλογή. Τί νὰ κάμη γιὰ νὰ σώση τὸν ἀδελφό του, μὲ ποιὸν τρόπο νὰ τὸν γλυτώση ἀπὸ τὸ θάνατο ;

Ἂν τὸν ἄφινε νὰ πεθάνη, ἡ γυναίκα του ἡ δυστυχισμένη, θᾶμενε χήρα καὶ τὰ παιδιά του ὀρφανά.

Ἔξαφνα μιὰ ἰδέα παράδοξη καὶ τολμηρὴ τοῦ ἦρθε στὸ νοῦ κι' ἀποφάσισε νὰ τὴν πραγματοποιήσι.

Ἔτρεξε λοιπὸν στὴ φτωχὴ πατρική του καλύβα. πῆρε ἕνα ραβδὶ κι' ἕνα σακκοῦλι, ἀποχαιρέτησε τοὺς δικούς του μὲ δάκρυα στὰ μάτια κι' ἀναχώρησε γιὰ τὴ Νάντη, ἀφοῦ προηγουμένως ὑποσχέθηκε στὴν ἀπαρηγόρητη νύφη του, ὅτι ὁ ἄνδρας της θὰ γύριζε σὲ λίγο πίσω ζωντανός.

Ὁ Ἀλφρέδος περπάτησε ὁλόκληρη τὴ νύχτα καὶ τὴν ἄλλη μέρα, πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι, ἦταν φτασμένος στὴν πόλι. Ἀμέσως τράβηξε γιὰ τὶς φυλακὲς κι' ἀφοῦ εἶπε στοὺς φύλακες, ὅτι πήγαινε ν' ἀποχαιρετήση γιὰ τελευταία φορὰ τὸν ἀδελφό του. κατώρθωσε νὰ ὁδηγηθῆ κοντὰ στὸν κατάδικο. Εἶνε ἀδύνατο νὰ περιγραφῆ ἡ συγκινητικὴ σκηνὴ ποὺ ἐπακολούθησε μεταξὺ τῶν δύο ἀδελφῶν. μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσι τοῦ δεσμοφύλακος.

Τέλος, ἀφοῦ πέρασαν οἱ πρῶτες συγκινήσεις, ὁ Ἀλφρέδος ἐξήγησε στὸν ἀδελφό του, ὅτι εἶχε πάει ἐκεῖ γιὰ νὰ τὸν ἀντικαταστήση καὶ ὅτι ἦταν προτιμώτερο νὰ πεθάνη στὴ θέσι του αὐτός.

Ὁ Φραγκίσκος στὴν ἀρχὴ δὲν ἤθελε νὰ δεχτῆ τὴν πρότασι τοῦ ἀδελφοῦ του, ἡ ὁποία τοῦ φαινόταν παράλογη καὶ τερατώδης, ἀλλὰ ἀναγκάστηκε νὰ ὑποκύψη στὸ τέλος, μπρὸς στὴν ἐπαμονὴ τοῦ Ἀλφρέδου.

Καὶ ἐπειδή, καθὼς εἴπαμε, τὰ δυὸ ἀδέλφια εἶχαν καταπληκτικὴ ὁμοιότητα. ἄλλαξαν τὰ ροῦχα τους καὶ σὲ λίγη ὥρα ὁ πραγματικὸς κατάδικος ἀποχαιρέτησε μὲ δάκρυα τὸν ἀδελφό του, βγῆκε ἔξω κι' ἔφυγε, χωρὶς νὰ πάρουν εἴδησι οἱ φύλακες τὴν ἀλλαγή.

Ὅταν ὁ Φραγκίσκος γύρισε σῶος στὸ χωριὸ του, ἡ γυναῖκα του τὸν ὑποδέχτηκε μὲ ἀνείπωτη χαρά, εὐχαριστῶντας τὸ Θεὸ γιὰ τὴ σωτηρία του καὶ πρὸ πάντων εὐγνωμονῶντας τὸν στοργικὸ ἀδελφό του ποὺ θὰ προσφέρόταν θυσία ἀντὶ αὐτοῦ. Ἀλλὰ ἡ Θεία Πρόνοια δὲν ἐπέτρεψε νὰ μείνη ἀτιμώρητη μιὰ τέτοια μοναδικὴ αὐτοθυσία.

Τὴν ὥρα ποὺ οἱ στρατιῶτες εἶχαν παραλάβει τοὺς καταδίκους καὶ τοὺς ὁδηγοῦσαν στὴν ἀγχόνη, ὁ λαὸς ἐπανεστάτησε καὶ ἀπελευθέρωσε τοὺς ἀτυχεῖς μελλοθανάτους. Κι' ἔτσι ὁ Ἀλφρέδος γύρισε στὸ χωριό του κι' ἔζησε εὐτυχισμένα τὰ ὑπόλοιπα χρόνια τῆς ζωῆς του...

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

Μιὰ χαριτωμένη καμπάνια μὲ ξεκαρδιστικὲς γελοιογραφίες.

ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ, ΟΙ ΛΟΓΙΟΙ, ΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ, ΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ ΜΑΣ... ΣΤΑΣ ΑΓΚΑΛΑΣ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ !!!